

Не бях с Фини в онази августовска нощ, но въображението ми е създало незабравим образ на случката в ума ми и усещането е почти като от спомен.

Валяло е, разбира се, а той и приятелката му Силви Уайтхаус са се возели под дъжда в червената кола, която баща му му подари за шестнадесетия му рожден ден. След няколко седмици Фини щеше да навърши деветнадесет.

Спорели са. Никой обаче не казва за какво е бил спорът им. По мнението на другите това изобщо не е важно за настоящата история. Това, което те не знаят обаче, е, че има и друга история. История, спотайваща се дълбоко и между фактите на тази, която те виждат. Това, което не знаят обаче – причината за спора – е от съществено значение за моята история.

Виждам го – мокрия от дъжда път и проблясващите светлини на линейките и полицейските автомобили, прорязващи мрака на нощта и предупреждаващи минаващите наблизко: Тук се е случила катастрофа! Моля, шофирайте по-бавно. Виждам Силви, седнала на задната седалка на полицейския автомобил, задната врата е отворена, а тя е седнала странично и краката ѝ барабанят нервно по мокрия асфалт, докато говори. Не мога да я чуя, но виждам как им казва каква е причината за спора и знам, знам, знам, знам. Ако той беше с мен, всичко щеше да бъде различно.

Виждам ги в колата преди инцидента – силния дъжд, светта и асфалта, който е мокър и хлъзгав, сякаш специално е бил смазан за пристигането им. Те се носят през нощта, за жалост, заедно и спорят. Фини се мръщи. Разсеян е. Не мисли за дъжда или за колата, или за мокрия път под нея. Мисли за спора си със Силви. Мисли за причината за спора и колата изведнъж

поднася в нощта, откъсвайки го рязко от мислите му. Представям си как Силви пищи, след което той се опитва да компенсира поднасянето, завъртайки волана прекалено рязко.

Фини си е сложил предпазния колан. Той не е виновен. Силви е тази, за която не може да се каже такова нещо. А когато ударът се случва, тя излита през предното стъкло навън в нощта, невероятно, направо по чудо разминавайки се само с леки порязвания по ръцете и лицето. Макар и истина, е трудно да си го представя. Толкова е трудно, че дори аз не мога да извикам този образ в главата си. Виждам единствено мига след това, мига, в който е увиснала в безтегловност във въздуха и размахва ръце на забавен каданс. Косата ѝ – леко окървавена и вече мокра от дъжда – се стеле след нея като косите на русалка, а устните ѝ са извити в огромно кръгло „О“ от паническия писък. Тъмната и мокра нощ я огражда в перфектно очертание.

Силви отново се озовава на земята. Удря се в паважа с шумно тупване и изпада в безсъзнание.

Лежи сгърчена на асфалта. Фини е без нито една драскотина. Той диша тежко – шокиран и неразбиращ, взира се невярващо навън в нощта. Идва неговият миг да увисне в безтегловност. Умът му е празен. Не усеща нищо, не мисли за нищо. Съществува – съвършен и невредим. Той дори не чува дъжда.

Остани, прошепвам му. Остани в колата. Остани завинаги в този миг.

Но той, разбира се, не го прави.

Финиъс Смит е син на леля Анджелина. Леля Анджелина не е моя истинска леля – тя е била най-добрата приятелка на майка ми от времето когато е била малко момиче, и все още си остава нейна най-добра приятелка – и съседка от най-близката къща. Майките ни са били бременни заедно в онази пролет и лято

преди толкова време. Майка ми, разбира се, е била омъжена за приятеля си от гимназията вече повече от година и множество снимки от сватбата им са разпръснати из къщата им с малък заден двор, заобиколен от ограда. Баща ми по онова време, а и сега, никога не е бил вкъщи заради работата си, но мама не е имала нищо против – тя си е имала своята Анджелина.

Анджелина била бременна от любовника си. Той бил богат и женен, както и прекалено възрастен за нея. Освен това отказал да повярва, че детето е негово. Наложило се няколко седмици след раждането на Финиъс да направят ДНК тест по силата на съдебна заповед, за да накарат баща му да постъпи така, както честта повелява – да купи на леля Анджелина къщата в съседство с тази на майка ми и след като подпише всеки месечен чек с издръжката, да се преструва, че тя и бебето не съществуват поне през следващите тридесет дни.

Майка ми не работеше, а леля Анджелина преподаваше рисуване в начално училище „Вогт“, намиращо се на отсрещната страна на улицата срещу къщите ни, така че двете с майка ми разполагали с цяло свободно лято. Казвали са ни, че през лятото на бременностите им леля Анджелина е излизала от дома си на Чърч Стрийт с огромния си и тежък, издаден напред корем, сякаш той ѝ е показвал пътя към нашата голяма викторианска къща на Елизабет Стрийт, след което двете прекарвали деня на задната веранда с крака, покачени върху перилата. Пиели лимонада или чай с лед и влизали вътре само колкото следобед да гледат „Аз обичам Луси“. Двете седели близо една до друга, така че Фини и аз да можем да се ритаме като близнаци.

Правили са си такива планове за нас през онова лято.

Финиъс се родил пръв на двадесет и първи септември. Седмица по-късно, вероятно защото ми е липсвал този, който ме е ритал, съм се появила и аз.

През септември хората разправят, че любимият им сезон е есента. Няма да ви кажат подобно нещо през никой друг месец от годината. Те забравят, че септември е всъщност летен месец. В Сейнт Луис това би трябвало да е очевидно. Листа-

та по дърветата са все още зелени, времето все още е топло и въпреки това хората започват да окачват ухилени плашила по входните си врати. Докато листата и времето постепенно се променят в края на октомври, есента вече им е омръзнала и те започват да мислят за Коледа. Така и не спират. Никога не се замислят, че вече имат всичко.

Моята майка ме е нарекла Есен. Хората често ми казват: „О, колко хубаво име!“, след което името ми сякаш се плъзва надалеч от тях, неспособно да улови всички неща, които думата би трябвало да означава – нюансите червено, промяната и смъртта.

Финиъс беше разбрал името ми преди самата мен. Моето име, носещо нещо, което неговото нямаше – асоциации, смисъл, история. Разочарованието му, когато в четвърти клас проверяхме значението на имената ни в именниците, ме изненада. Всеки именник придаваше на неговото име различно значение и произход: змия, нубиец, оракул, евреин, арабин, неизвестен. Моето име си означаваше точно това, което беше – в него нямаше нищо, което да бъде откривано тепърва. Мислех си, че щом някое име е с неизвестен произход и значение, значи няма как да бъде разочаровашо. Не разбирах, че едно момче без истински баща би жадувало да получи произход и значимост.

Имаше толкова много неща, които не разбирах у него през годините, но разбира се, разбира се, разбира се, те всички си идват по местата сега.

Израснахме във Фъргиусън – малко градче в покрайнините на Сейнт Луис, състоящо се предимно от викториански къщи, стари тухлени църкви и живописен център, изпълнен с магазини, собственост на едни и същи семейства поколения наред. Предполагам, че детството ни беше щастливо.

Аз бях странна и трудно се вписвах сред хората, така че няхах никакви други приятели освен Фини. Той би могъл да има и други близки приятели, ако пожелаеше – беше добър в спорта и в него нямаше нищо странно и необичайно. Беше мил и срамежлив. Всички го харесваха. Момичетата си падаха по

ваха калейдоскоп от бяло и студени ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Фини ме спасяваше, когато другите деца ме замерваха със снежни топки. Спускахме се със шейни или стояхме на топло. Пролетта беше обагрена в светлозелени тонове, а аз седях на трибуните и наблюдавах как Фини играе футбол.

И цялото това време остана в съзнанието ми просто като „Преди“.

3

Вървах към автобусната спирка с раница, праметната през едното рамо. Няколко други деца вече чакаха там, застанали в рехава група, но без да си говорят. Сведох поглед към тротоара. Ботушите ми бяха боядисани със спрей в сребрист цвят. Косата и ноктите ми бяха оцветени в черно. Спрях се на ъгъла на спирката и заставах отстрани. Всички мълчахме.

Спирката ни се намира на върха на големия хълм на Дарст Роуд. Двамата с Фини се спускахме с колелетата си по този хълм. Мен винаги ме беше страх, Фини – никога.

Огледах другите деца иззад ъгъла, като в същото време се преструвах, че не ги зяпам. Бяхме седмина. Някои от тях познавах от основното училище и дори от началното, а други не.

Беше първият ми ден в гимназията.

Отново сведох поглед и се заех да разучавам разкъсания подгъв на черната си рокля. Преди седмица бях изрязала дантелата от нея с нокторезачка. Майка ми казваше, че мога да се обличам както си искам, стига оценките ми в училище да си останат все такива. Но пък и тя все още не беше осъзнала, че нямаше да бъде едно от популярните момичета в училище тази година.

В последния учебен ден двете със Саша отидохме до дрогерията и прекарахме там цял час в избиране на бои. Тя искаше да си боядисам косата червена заради името ми. Аз смятах, че

е глупаво, но не ѝ го казах. След наскорошното ни изгонване от „Кликата“ Саша беше единственото момиче моя приятелка. Всъщност беше единствената ми приятелка.

– Здравсти – каза някой и всички вдигнаха глави. Фини беше дошъл при нас – висок, рус и достатъчно издокаран, че да го снимат за някой моден каталог. Всички отново сведоха погледи.

– Здравсти – чух гласа на едно от момичетата. Тя стоеше някъде зад мен и не можех да я видя. Трябваше да отвърна на поздрава на Фини, но в онзи момент се чувствах прекалено притеснена, за да отговоря.

* * *

Миналата вечер в неговата къща си спретнахме това, което Майките ни наричаха „барбекюто за края на лятото“. Докато те печеха месо на грила, аз седях на задната веранда и гледах как Фини рита футболна топка срещу оградата. Мислех си за един разказ, който бях започнала предишния ден. Беше първият ми опит в готическия романс. Планувах да му сложа много трагичен край и обмислях подробностите около нещастията, случващи се на главната ми героиня, докато го гледах как играеше. След малко ни изпратиха вътре да вземем хартиени чинии и тогава той ме заговори.

– Е, защо си боядиса косата? – попита ме той.

– Не знам – отвърнах. Ако някой ме беше попитал защо двамата с Фини вече не бяхме приятели, бих казала, че е заради инцидент. Майките ни биха казали, че с порастването сме се отдалечили през последните няколко години. Не знам какво би казал Фини.

В началното училище ни възприемаха като странна двойка. В основното беше странно, че бяхме приятели, и отначало трябваше да се обясняваме на другите, а след това се виждахме все по-рядко и обясненията също намаляха.

По някакво странно стечение на обстоятелствата особнячеството ми стана приемливо и аз бях едно от популярните мо-

мичета през първия срок на седми клас. Наричахме се „Кликата“. Всеки ден обядвахме заедно, а след това заедно ходехме до тоалетните, за да се срещем. Всяка седмица си лакирахме ноктите в един и същи цвят. Имахме си тайни прякори и гривни на приятелството. Не бях свикнала да ми се възхищават или да ми завиждат за това, че имах приятелки, и въпреки че Преди Фини винаги ми бе достатъчен, аз отпивах жадно от новото усещане, сякаш бях копняла за това с години.

Фини се беше присъединил към група момчета, които бяха донякъде зубрачи, но не ги тормозеха заради това и обикновено успявах да му помахам, когато го видех в училище. Той също винаги ми помахваше в отговор.

Посещавахме различни часове, което означаваше, че имахме и различни домашни. След няколко седмици престанахме да учим заедно и аз започнах да го виждам още по-рядко. Да си едно от популярните момичета, отнемаше много време. След училище другите искаха да ходя в дома на някоя от тях, където гледахме филми и си правехме прически една на друга. В събота и неделя ходехме да пазаруваме.

Когато виждах Фини, вече нямахме чак толкова много неща, за които да си говорим. Всеки миг, прекаран в мълчание, беше като поредната тухла в стената, издигаща се помежду ни.

И някак си вече не бяхме приятели.

Не се случи по наш избор – никак даже.

* * *

Гледах сребристите си ботуши и разкъсаната дантела, когато автобусът спря пред нас. Всички пристъпиха напред с наведени глави. Един по един тихо се качихме в автобуса, където буквално *всички* говореха нещо. И въпреки че нямаше причина да смятам, че Саша ще е там, изпитах облекчение, когато я видях да седи някъде по средата. Носеше черна тениска и си беше сложила плътен слой тъмна очна линия.

– Здравсти – казах аз и се плъзнах на седалката до нея, като сложих раницата си в скута.

– Здравсти – отвърна тя. След като аз бях отказала да си боядисам косата червена, тя беше боядисала своята в неестествен цвят. Разменихме си усмивки. Трансформацията ни беше завършена. Поне в известен смисъл.

* * *

Мога да кажа *със сигурност* защо двете със Саша вече не бяхме приятелки с Алексис Майерс и другите момичета.

Аз не се бях пробвала да стана мажоретка.

Възнамерявах да го направя. Исках да бъда мажоретка. Исках да бъда популярна и да излизам с футболист – това се възприемаше за готино в гимназия „Маклюър“, а не с играч на американски футбол. А всичко това вървеше в комплект с оставането в „Кликата“. Не можах обаче да си измисля собствен танц и да го представя при прослушването, с което нещата приключиха дотам.

Алексис, Тейлър и Виктория до една успяха да влязат в отбора на мажоретките, но Саша не можа. Официално двете с нея не бяхме изритани от „Кликата“, но по време на обедите те вече говореха само за лагера за мажоретки или за по-големите момичета в отбора, които им изглеждаха тоооолкова готини.

В последния учебен ден Алексис, Тейлър и Виктория дойдоха на училище със сплетени на плитки коси. На нас не ни бяха казали, че ще е ден за плитки. Винаги си сплитяхме косите в един и същи ден. На обед, когато ги попитахме защо не са ни казали, те просто се спогледаха и се разкискаха. Така разбрах, че най-накрая бяха осъзнали истината, която дотогава успях да скрия – че бях Хубаво момиче, но не бях Популярно момиче. Това беше нещо различно. Аз бях странна. Затова реших да се откажа и просто отново да си бъда Странното момиче, а Саша постъпи като мен.